

DANA PATOČKOVÁ

ADAM KOPECKÝ

ČÍSLO/7/ROK/2018/MĚSÍC/LISTOPAD-PROSINEC
POZNEJ UČITELE!

STUDENT REVUE

NAŠIMA OČIMA
PROFESE

O
B
S
A
H

DANA
PATOČKOVÁ

Interview
na str. 18-20

HLAVNÍ TÉMA
PROFESE

str. 7,
str. 10-11

KALENDÁRIUM

str. 14-15

DEN
JAZYKŮ

str. 16-17

PŮLVELIKONOCE

str. 8

ADAM
KOPECKÝ

str. 12-13

ČÁGO BÉLO, ŠÍLENCI,

“Je prosinec a vrabec prosí, mějte lásku v duši a listonoši klapky nosí na promrzlých uších. Spí včelí úl, spí bílá zahrada, spí světa půl, mráz řeku opřádá.” Pojďme se společně rytmem písně od J. Uhlíře a Z. Svěráka naladit do té sváteční atmosféry následujících dnů.

Co je nového? Naši studenti vybojovali mnoho cenných kovů v nejrůznějších disciplínách (basketball, přespolní běh či judo). V tělocvičně máme novou podlahu, nad schody se nám obměnila tzv. Tabule nejlepších studentů, zvládli jsme třídní schůzky a maturitní ročníky prošli Stužkovanou. Všem k jejich úspěchům gratulujeme!

A co je před námi? Jedním slovem - Vánoce. Už se těším, až budeme každý den procházet krásně nasvícenými ulicemi, navštěvovat vánoční trhy, pít teplý grog či svařák, (mladším bude muset stačit čaj), chystat

vánoční cukroví, sledovat typické vánoční filmy, poslouchat koledy, zdobit stromek, péct kapra nebo řízek, ale především... užívat si svátky klidu a míru společně s rodinou a nejbližšími přáteli.

Ovšem předtím ještě jednou nahlédneme na stránky Student Revue, kde se zaměříme na téma Profese, podíváme se na sportovní úspěchy našich studentů, seznámíme se mj. s prací výchovné poradkyně nebo vám mezi jinými osobními zkušenostmi předložíme peripetie cesty naší redakce na Multimediální den do Brna.

Přeji vám příjemné prožití vánočních svátků.

TOMÁŠ SUCHÝ

šéfredaktor

HISTORICKÝ ÚSPĚCH BĚŽCŮ

Obrovského úspěchu dosáhli naši přespolní běžci, kteří skončili 6. na republikovém finále v Hradci Králové. Navázali tak na fotbalisty a basketbalistky z let minulých, jež se také na republiku probojovali.

Cesta na samotnou republiku nebyla dvakrát trnitá. Po absolutní dominanci v okresním kole, které se každoročně koná na Štěpánce v Mladé Boleslavi, následovalo kolo krajské v Kutné Hoře. Na trati dlouhé 4500 m, kterou z větší části tvořil tvrdý povrch a častá převýšení v podobě kopců, nenašli chlapci konkurenci. V součtu umístění se dostali na číslo 33 a s náskokem bezmála 20 bodů suverénně zvítězili a mohli se těšit na republiku. V doprovodu paní profesorky Neuhäuserové se tým vydal dobýt Hradec. Konkurence však byla obrovská, vždyť se zde sešli vítězové krajských kol. Trať byla pro naše závodníky obtížnější

než na kraji, a to hlavně kvůli písku na trati, který znepříjemňoval život nejednomu běžci. Dominantou trati byl rybník, který přidal závodnímu na atmosféře. Srdnatý a odhodlaný výkon našich závodníků stačil na krásné 6. místo, které je pro naše gymnázium obrovským úspěchem. Běžcům nezbyvá, než jen poděkovat za výbornou reprezentaci školy a popřát mnoho úspěchů do let budoucích.

Tým běžců zleva: Ondřej Šimek, Jakub Kolín, Lukáš Lhota, Matěj Fanta, Adam Milner, Ondřej Mísař.

DUŠE BEZ MELODIE, TĚLO BEZ DUŠE

Hudba je její život. Bez ní by byla nic. Byla by jen tělo bez duše. Tělo jehož duše si létá někde v atmosféře. Proč?

Protože chce. Chce být volná. Tak proč ji nepustit? Protože ji lidé potřebují a jak je známo, lidé jsou sobci. Všechno chtějí pro sebe. Ať už to je láska, nebo to jsou peníze.

Ona není výjimkou. Je sobecká. Ale nestydí se za to. Klidně nahlas přizná, že se nechce dělit. Udělá cokoliv pro svůj prospěch, i kdyby měla obětovat nejlepšího přítele. I kdyby měla obětovat rodinu. Udělala by to.

Někdo ji kvůli tomu nesnášel, že prý nemá city. To není pravda! Nikdo neřekl, že ji to nemrzelo. Mrzelo a jak. Vždy se cítila hrozně, pak ale

zapnula hudbu a vše hodila za hlavu. Jako bez emocí.

Ráda je v takovém stavu. Prostě svou duši nechá uniknout, ale jen na chvíli. Kdyby ji pustila na delší dobu, riskovala by, že by jí utekla a zmizela navždy. A to si nemohla dovolit. Už takhle si ostatní monstra myslela, že je bez emocí, tak proč by je v tom podporovala, když to nebyla pravda? Protože, jak by ji viděli bez duše, když i s ní pro ně byla bezcitná?

Jen tak chodila po venku, sluchátka v uších a zdálo se jí, že lidé koukají skrz ni. Jakoby tam ani nebyla. Když promluvila, nikdo nereagoval. Nikdo ji nevnímal. Něco tu nehrálo. Něco bylo špatně.

Po pár dnech chození po městě začínala být zoufalá. Sluchátka už dávno zahodila a jen čekala, až ji někdo okřikne, aby si hudbu ztišila. Nestalo se tak. Nevěděla, co má dělat.

Písňe ji začínaly nudit. Proč pořád ty samé dokola? Také by vám lezly krkem. Dva měsíce v kuse stejně znějících třicet písní. Ani o jednu více. Vždy z přehrávače hrály ve stejném pořadí. Nejdřív deset smutných, při kterých se jí slzy tlačily do očí, poté deset veselých, u kterých zase měla chuť všechny objímat, což nešlo. A pak přišlo těch posledních deset. Ty byly, jak to

řící? Nijaké? Děsivé? Zvláštní? Ano, zvláštní. To je to slovo. Když je poslouchala, cítila se prázdně, ale zároveň se neskutečně bála. Nevěděla proč, ale cítila nehorázný strach.

Volala o pomoc. Chtěla uniknout. Tentokrát se svých emocí zbavit chtěla, ale nemohla. Proč nemohla nic dělat? Dozvíme se to někdy? Nevím, samotnou by mě to zajímalo. Celé se to stalo z čistajasna, prostě zmizela. Proč se tohle dělo zrovna jí? Zasloužila si to snad? Možná ano, možná ne. Možná od toho utekla. A možná přišla na to, jak se osvobodit. Nebo vám možná právě teď kouká přes rameno a vy to nevíte, protože ji nemůžete vidět ani slyšet.

Možná to tak je a možná se pletu, kdo ví. Možná tu dívku znáte. Možná to byla vaše kamarádka. Možná jsem to byla já. Člověk si nikdy nemůže být jistý...

Dnes mám dobrou náladu, tak vám dám radu, pokud se tam dostanete, nesnažte se. Nic vám nepomůže. Musíte jenom čekat, nic víc, nic míň.

SCIENCE SLAM

„Blik!”- velká věda začíná malými citoslovci. Tak zní slogan akce, které jsme se měli my, studenti Gymnázia Dr. J. Pekaře, možnost účastnit v říjnu tohoto školního roku. Jak už napovídá slogan, akce pořádána studenty Masarykovy univerzity, je v mnoha směrech

Hlavní snahou tohoto projektu je přiblížit a popularizovat vědu- a to jednoduše, ale zároveň zábavně a nevšedně. Kdo by čekal nudnou přednášku, která se po určité době stává spíše zkouškou ve vůli neusnout, bude velmi překvapen. Přednášející působí spíše jako herci a celý sál jim doslova hltá každé slovo ze rtů, a to i tehdy, kdy v hledišti sedí i třeba trochu náročnější publikum, jako jsou studenti našeho gymnázia. Takový přednášející musí být tedy nejen znalý ve svém oboru, ale měl by oplývat schopností umět svůj zápal a lásku k danému tématu přenést na ostatní a to je, pojďme si říct upřímně, nelehký úkol. Já osobně musím zmínit, že všem přednášejícím, se to (dle mého pohledu, který podotýkám je v mnoha směrech velmi kritický) povedlo skvěle. Dozvěděli jsme se něco z fyziky, ale třeba i ohledně pedagogiky.

Poté, co všichni tři účinkující využili své slovo, jsme dostali příležitost zase my. A to, zeptat se, na co jen chceme, co nás zajímá. Vytvořily se tak malé skupinky, které dále společně debatovaly. Já jsem celý čas, který byl pro tuto aktivitu vymezen, strávil debatou ohledně pedagogiky.

Řešili jsme efektivitu způsobu výuky, školství v ČR, domácí vzdělávání apod. .

Kdybych měla shrnout celou tuto akci jedním slovem, bylo by to asi – paráda. Nejen, že se člověk dozví něco nového a rozšíří si obzory, ale i takové to vystoupení z rutiny každého dne, je osvobozující. Nám studentům je také dána jiná perspektiva, že získávání informací nemusí být jen nudnou formou, jak tomu už bohužel většina z nás navykla ze školních lavic. Science slam zamířil na naši školu už podruhé a pro budoucí studenty doufám, že se to stane jakousi tradicí, protože to opravdu stojí za to!

VYSNĚNÉ PROFESE

ANEB

KDO ŠTĚKÁ ŽERYKA

Jednou jsem se s mamkou bavila o tom, kdo štěká Žeryka. Ten člověk přece musí mít krásný život. Když se natáčí nějaký nový díl Hurvíka, tak on si sedí, může si třeba číst, poslouchat písničky, kreslit, popřípadě plíst a někdy podle scénáře zašteká nebo zavyje Žerykovo “Néééééééééééééé!”.

Při nacvičování se navíc (v případě, že ještě přes ta svá sluchátka vůbec něco slyší) výborně baví jako ostatně všichni jeho kolegové, kteří ale na rozdíl od něj mluví celý den. Pak se zvedne, rozloučí se, vezme si výplatu a běží si domů pustit svůj výkon a přitom si doplést, co už skoro upletl na natáčení. Mamka mi dala za pravdu. Vydělávat si tak, že párkrát do dne zavyje a zaštekám, to je práce snů... A ještě k tomu stihnout uplést dětem zimní oblečení, no to je snad placená dovolená!

No, namítla jsem, takových podobných zaměstnání ale taky musí být víc... Započala jsem tedy svůj výlov rybníka plných profesí a zkoumala jednu rybu za druhou. Nakonec jsem si všimla takového pěkného tučného lososa a přitáhla jsem si ho k sobě. Jmenoval se “Ochutnávač” a říkal, že ti, kteří jako on pracují jako ochutnávači, mají stejně dobrý život jako ten, kdo dabuje Žeryka, ne-li lepší. “Kaž-

dé ráno přijdou do práce, sednou si před stůl a čekají, až jim někdo přinese něco, co můžou ochutnat. Jakmile tu dobrotu sní, dohadují se, jestli jim to na ochutnání stačilo, nebo ne a jestli si mají poslat pro další. Poté, co se ochutnáním nasnídají, začnou debatovat o tom, zda kuchařům pokus schválit a pustit pamlsek na veřejnost, nebo kuchařům slušně vysvětlit, že tohle by nevzal do pusy ani ten tvůj Žeryk. A takhle to jde celý den. Nemusí ani utrácet za snídani a svačinu a taky se přitom umí pobavit!” pověděl mi Ochutnávač poté, co jsem mu vysvětlila důvod své návštěvy. Pomyslela jsem si, že má vlastně pravdu a hledala jsem dál něco zajímavého.

Asi tři sta metrů od Ochutnávače jsem našla zářivě žlutého kapra, jak se plácá a snaží se upoutat moji pozornost. Už z dálky na mě volal, že se jmenuje “Voňavkář” a jestli nechci zkusit nový parfém, že prý má nějaký otestovat. Došla jsem k němu, přičichla si k lahvičce a raději jsem vzhledem ke smradu linoucím se z lahvičky zdvořile odmítla. Místo toho jsem se zeptala, zda se mu jeho práce líbí a jak probíhá jeho den. “Komu by se moje práce nelíbila! Je to tak jednoduché a tak... krásně voňavé!” rozplýval se a přitom na sebe k mé nechuti nastříkal ten jeho parfém, který mi před chvílí nabízel. Nenápadně jsem si přes nos natáhla rolák. “Ráno přijdu, posadím se a už přede mne skládají lahvičky plné voňavých tekutin. A já jen čichám, stříkám okolo i na sebe a kritizuji. A kdybys cítila, jak kavalírsky potom voním! Stokrát silněji, než teď! Akorát nikdo tu vůni nedokáže ocenit, všichni na mě ječí, jak prý smrdím...” kroutil hlavou Voňavkář. Radši jsem se tedy rozloučila a sundala si rolák z nosu. Ale vůně byla příliš silná a mně se zamotala hlava. Odklopýtala jsem z Voňavkářova zorného pole a rozkašlala jsem se.

“Už zase někoho rozkašlal, ten lotr převoněná! Všechno dobrý?” uslyšela jsem pod sebou hlas. Pořád kašlající jsem shlédla dolů a dívala jsem se na další rybu, tentokrát na cejna. “Jo, už ehm ehm, všechno dobrý.” Představil se mi jako “Ten, kdo staví LEGO”. Tato práce mi věru nic neříkala a tak mi musel Ten, kdo staví

LEGO, vysvětlit podrobnosti. “Já jsem vlastně takový návrhář stavebnic. V práci dělám jen to, že stavím LEGO a vymyslím tak nové hračky. Co se mi na ní líbí? Hmmm... Asi to, že si celý den jen hraji, dostávám za to slušný plat a pracuji pro světovou firmu.” prezentoval mi svoji profesi Ten, kdo staví LEGO. Také se mi svěřil, že z České republiky je jen jeden člověk, který tuto profesi vykonává. Další úlovky ale nestály za moc.

Všechny tyto ryby ve mně zanechaly všelijaký pocit. Možná že vy z toho jste moudřejší než já. Zkuste taky vylovit svůj rybník a najít nějaký unikát, který mi unikl, je to docela zábava. Ale nesmíte potkat Voňavkáře, slyšela jsem, že už zase něco testuje!

P.S.: Žeryka štěká Miroslav Polák.

PŮLVELIKONOCE

Blíží se doba Vánoc. Venku šero a v duši splín... Nejvhodnější doba pro pořádnou lidovou veselici... Dosud tu však není žádný vhodný svátek, ale letošním rokem by se vše mohlo změnit.

VBělé pod Bezdězem byl letos zkušebně zaveden nový svátek- PůlVelikonoce. Slaví se přesně půl roku po velikonicích a jedná se tedy o svátek posuvný. Od obyčejných Velikonoc se liší tím, že je vše naopak: do 12 hodin smí chlapi polívat dívky studenou vodou, od 12 chodí dívky hodovat a v domácnostech, které navštíví, rozdávají barvená vejce, sladkosti, bonbony... Dobrým zvykem hostitelů pak bývá nabídnout nealkoholický nápoj či velikonočního beránka. Zvláštností mohou být i mrskačky. Kromě klasických proutěných jsou tolerovány i mrskačky ze chvojí, které je vzhledem k ročnímu období dostupnější a přirozenější (a na šlehání chlapců mnohem vhodnější). Další zajímavostí jsou říkanky: ačkoli jsou na podobném principu jako ty Velikonoční, rozhodně je nelze zaměňovat! Pro PůlVelikonoce je ideální autorská báseň na motivy lidové říkačky. Letos připadlo půlvelikonoční pondělí na úterý 21.11. Tento ročník si užilo nejen 5 koledujících děvčat, ale i několik domácností, které navštívily, a dokonce i místní policie, hasiči a farář. Bez výjimky všichni navštívení byli mile

překvapeni a děvčata vřele přijali. Nutno však podotknout, že některé osoby bylo nutno předem kontaktovat a alespoň částečně na šok připravit. Zaskočena byla i děvčata sama, když na ně ráno před domem, nebo na autobusové zastávce čekala studená sprcha...

Na závěr krátce odpovím na otázky: Proč? A jak to bude dál?

Svátek vznikl z popudu místní katolické mládeže. Jedna ze zakladatelek (Kateřina K.) uvedla: Zdálo se nám, že je škoda, že se svátky jako třeba Vánoce, Velikonoce, nebo i narozeniny slaví jen jednou ročně, tak jsme se rozhodli slavit i půlsvátky.

A jak to vypadá s budoucností PůlVelikonoc? To záleží z velké části na vás, abyste povědomí o tomto svátku šířili dál a odvážněji z vás jej snad začnou i slavit. Vzhledem k zdařilému prvnímu ročníku lze očekávat alespoň v Bělé pod Bezdězem vyšší účast.

Přeji krásné doprožití PůlVelikonoc, klidné svátky vánoční.

P.S. Víte, že se to částečně překrývá? :)

JEDNA Z PŮLVELIKONOČNÍCH BÁSNÍ

Přicházíme s podzimem,
ani vás moc nezbijem.
Jestli jste to nevěděli,
je půl roku do pondělí,
do zvláštního pondělí,
kdy slavíme vzkříšení.
Nedivte se, že jsem holka,
Velikonoce jenom půlka.
Ze chvojí mám pomlázku,
což vyvolá otázku.
Proč ne proutí, ale chvojí?
Přede dveřmi zima stojí.
Dáte-li mi jen půl dárky,
schovám si je do almárky.
Za půl roku přijďte k nám,
já vám je zas zpátky dám.
Něco přidám ještě k tomu,
už teď vás zvu k sobě domů.
Teď PůlVelikonoce slavte
a dobře se tu bavte.
A já pouze z lásky k vám
pořádně vás vyšlehám.
Říkáte, že trpíte?
Na jaře to vrátíte.
Chvála Kristu sestry- bratří,
musím dodat: " Vám to patří".

“ZA CO NENÍ MONEY, TO JE OUT!”.

V tomto čísle jsme se chtěli podívat na profese. Vybral jsem si téma, které s profesemi trochu souvisí a které je mi velmi blízké, i když musím konstatovat, že se v dnešní době už moc nenoší.

Ve středu 05.12. opět po roce oslavíme Den dobrovolníků. Oslavíme den lidí, kteří věnují svůj čas jiným a potřebným. Ať už je to čas strávený s dětmi, seniory, tělesně postiženými, nevidomými nebo neslyšícími. Jsou to lidé, kteří si zaslouží veliký obdiv.

Bohužel v dnešní době se mladí dobrovolníci straní jako čert kříže. Kdybych to řekl tím našim slangem: “Za co nejsou money, to je out”. Žijeme či popř. studujeme ve městě, kde máme obrovské množství příležitostí se do takových aktivit zapojit. Kdo rád pracuje s dětmi, může spolupracovat s organizacemi jako je Junák nebo Pionýr. Kdo rád sportuje, může se zapojit jako asistent trenérů a vychovávat tak další generaci svého klubu, a to ať jde o florbal, fotbal, basketball či hokej. Ti, co mají politické směřování a chtěli by se zasloužit o rozvoj školy či města, mohou navštívit Parlament mládeže na školní či městské úrovni. A je i řada dalších činností... Tyto instituce jsou na dobrovolnictví závislé, a pokud bude příchod nových vedoucích a instruktorů klesat sestupnou křivkou jako doposud, dostaneme se do fáze, kdy už zadarmo nepůjde vůbec nic.

A povede to k jedinému, už nyní si rodiče stěžují, že děti nedělají nic jenom koukají do mobilu, na televizi nebo do počítače. Už málokdy potkám kluky venku s míčem, jak hrají fotbal nebo na „schovku“. A věřte mi, může to být ještě horší!

Dovolím si uvést příklad práce dobrovolníka. Já osobně působím už řadu let jako dobrovolník. Za posledních 8 let jsem měl příležitost vyzkoušet si řadu zajímavých věcí. Od vedení zoo kroužků, přes kroužky informatiky, až po pozici florbalového trenéra, kterou vykonávám dodnes, zároveň působím jako zmocněnec našeho florbalového klubu a zástupce sekretáře. V posledních šesti letech jsem také kompletně připravil 12 letních sportovních kempů pro děti. No, a abych nezapomněl, tak i činnost v našem magazínu Student Revue je z 99% na dobrovolné činnosti.

Co mi to vzalo – hodně volného času. To je pravda. Ale co mi to dalo – řadu nejrůznějších zkušeností, které mi předávali lidé, kterých si vážím. Zkušeností, které využívám teď při působení na střední škole, budu využívat na vysoké a i dál v životě a které budu moci předávat sám lidem, kteří o to

budou mít zájem. Pro mne, i když je to častokrát náročné na psychiku, je to jeden ze způsobů příjemně strávených chvil.

Pokuste se zamyslet, jestli byste nechtěli něco změnit, zkuste věnovat čas i někomu jinému než jenom sami sobě a uvidíte, že se Vám to jednou vrátí.

MIKRO BIOLOGIE

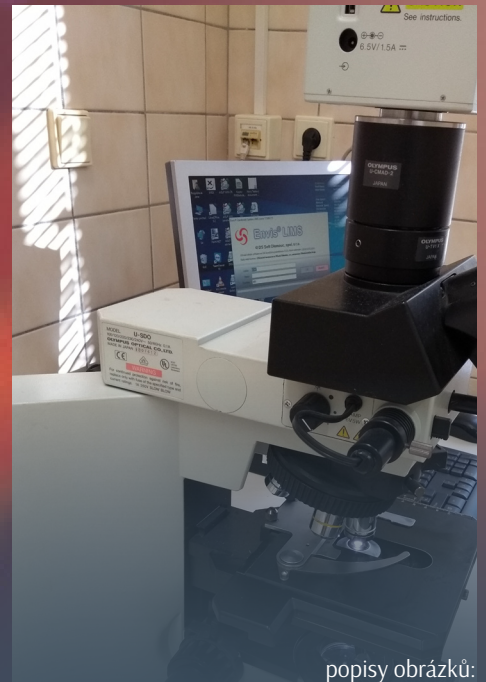
Baví mě biologie, chemie, matematika. Víím, že se chci zaobírat přírodními vědami, ale který obor si vybrat? Maturita na krku, přihlašování na vysokou školu hoří víc a víc, a já si pořád nejsem jistá, co si vlastně pod všemi těmi názvy mám představit v praxi.

10 Listopad-Prosinec

Co vlastně dělá takový mikrobiolog, jaká je práce v laboratoři, a co všechno to obnáší? Do prostředí lékařské mikrobiologie jsem měla možnost nakouknout prostřednictvím paní doktorky Veroniky Marešové.

Po milém přivítání na oddělení klinické mikrobiologie mi paní doktorka vyprávěla, co vlastně klinická mikrobiologie zkoumá. Jedná se o bakterie, které obývají povrch nebo vnitřek lidského těla a mohou nám v některých případech působit značné potíže.

A jak vlastně vypadá takový normální den na oddělení? Brzy ráno jsou přivezeny vzorky, například z výtěrů v krku (a mnoho dalších). V laboratoři je vzorek laborantkou nanesen na živnou půdu, například agar s příměsí beraní krve, a čeká se, zda se kolonie rozroste. Jak paní doktorka říká,

popisy obrázků:

(mikroskop) Mikroskopem mi paní doktorka ukazovala různé typy bakterií-

(barevná sklička) Aby bylo možné některé bakterie bezpečně určit, barví se různými barvivy. Jedna z nejčastějších je Gramova metoda, díky které je možno bakterie rozdělit na dvě skupiny. Po barvení se bakterie zbarví buď modro-fialově, pak jsou nazývány grampozitivní, a ty co se barví červeně gramnegativní.

(Vzorky výtěru nanesené na živnou půdu předešlý den, následující den pozorujeme rozrostlou kolonii)

bakterie se množí velice rychle, takže dopoledne přichází na řadu vzorky z předešlého dne. Doktor je přezkoumá a zjistí, o jakou bakterii se jedná. A pak následují telefonické hovory. Praktičtí lékaři konzultují s těmi z mikrobiologie, jakou léčbu nastavit.

Návštěva mikrobiologie mi umožnila nahlédnout do světa mého potenciálního budoucího povolání a také mi umožnila potkat nadšenou odbornici ve svém oboru. Každému, kdo stále váhá, kudy se ve svém pracovním životě vydat, rozhodně doporučuji podobnou zkušenost, třeba budete překvapeni!

Věděli jste, že v lidském těle je více buněk bakterií než našich vlastních, lidských?

napsal: PAVEL PROKORÁT, 4.A

ÚSPĚŠNÍ SPORTOVCI JSOU STÁLE NA GYMNÁZIU

ROZHOVOR S ADAMEM KOPECKÝM

Na naše gymnázium přichází každý rok noví žáci, kteří jsou velmi nadaní nejen v učení, ale i v hudbě, divadle nebo sportu.

Vždyť v minulosti naše gymnázium navštěvovali třeba Honza Chramosta, nyní elitní útočník prvoligového Jablonce, Lukáš Hůlka, svého času kapitán českých mládežnických reprezentačních výběrů a nyní kapitán FK Mladá Boleslav, nebo bobista Jaroslav Kopřiva, který se zúčastnil poslední olympiády v Pchjongčangu. Mezi naše současné sportovní hvězdy patří judista Adam Kopecký, který dosahuje úspěchů světového měřítká a čerstvě je i mistrem republiky!!!

Ahoj Adame, nejprve bychom ti s celým týmem chtěli pogratulovat ke tvým úspěchům, mezi které patří skvělé 3. místo z Ruska a čerstvě i k titulu Mistra republiky.

„ Mockrát děkuju za gratulaci a vážím si toho.“
Jak dlouho se judu věnuješ? A co Tě k tomu přivedlo?

„ Letos to bude 10 let, co jsem se judu začal věnovat.“

„ Můj táta dělal jako mladý řecko-římský zápas a já chtěl jít v jeho stopách. Ale mamka mě chtěla dát nejprve na judo, abych se naučil dobře padat a zvládal základní gymnastiku, a tak jsem u toho zůstal až doteď a řecko-římský zápas už nepřipadá v úvahu.“

Takže Tvá rodina tě přivedla k judu. Jaké byly Tvé začátky? Nechodil jsi domů s brekem? Proč sis vybral právě judo - a ne třeba fotbal či jiný týmový sport?

„ Ohromně mě to bavilo, takže brek vůbec nehrozil. Jako malý jsem byl takový tučný, takže to bylo náročné, ale bavilo mě to a to bylo nejdůležitější. Ještě ten rok, co jsem se začal judu věnovat, jsem si udělal svůj první pásek a vyrazil na své první závody, které se konaly v Neratovicích. Dvakrát jsem vyhrál a dvakrát prohrál. Skončil jsem na krásném 4. místě. Nikdy jsem nebyl na týmové sporty. Vždy jsem bojoval sám za sebe. Judo mě baví a to už mě asi nepustí.“

Tak je hlavní, že tě naplňuje. Nyní čerstvě navštěvuješ gymnázium, jak sis zvykl? Je pro tebe náročné skloubit školu a sport?

„ Musím říct, že je. Ze základní školy jsem odcházel se samými jedničkami. Upřímně jsem to čekal lehčí, ale je to možná kvůli tomu, že kvůli judu hodně chybím a musím se zameškanou látku doučit sám, což je náročné. Občas se to na mě valí ze všech stran a já nevím co dřív. Jelikož mám hodně tréninků, tak moc času na školu není, ale zatím to zvládám.“

Přechod ze základní školy na střední je náročný pro každého studenta. Z tvých sportovních výsledků je vidět, že se tvrdý trénink vyplácí. Co pro tebe znamená bronz, který jsi přivezl z Ruska na začátku října?

„ Bronz z Ruska je pro mě jeden z největších úspěchů mé probíhající kariéry. Rusko je velmocí všech úpolových sportů, proto sem přijely reprezentační výběry z Koreje, Japonska, Mongolska, Kazachstánu, Francie a další. Já si

dokázal, že na to mám i na světové úrovni. Tento turnaj je velice prestižní hlavně v Asii a takováto příležitost se naskytne třeba jednou za život.“

Jaké jsou tvé cíle a sny v judu?

„ Sen každého sportovce, který myslí sport vážně a obětuje tomu vše, je vyhrát olympiádu. Samozřejmě, že to se jen tak někomu nepovede. Můj cíl na příští rok je se dostat na Mistrovství Evropy, které se koná ve Varšavě a na EYOF, což je evropský olympijský festival mládeže, který se odehraje v Baku. Co bude dál záleží jen na tom, jak se mi bude dařit.“

Tak pevně doufám, že se ti bude dařit i nadále a dotáhneš to co nejdál. Třeba jednou napodobíš to, co dokázal Lukáš Krpálek v Riu na OH 2016. Řadu lidí zajímá, jak je to s pásky. Tak bych tě poprosil, jestli bys to vysvětlil a pochlubil se, jakou barvu máš ty.

„ Děkuju mockrát. Kdo ví, třeba se zázrak stane skutečností. K páskům- stupně vyspělosti se dělí na 2 části. Žákovské stupně jsou od 6. do 1. kyu. Bílý je 6. kyu, následuje žlutý, oranžový, zelený, modrý a hnědý, který mám já a to je 1. kyu, tedy poslední level žákovského stupně. Potom je černý pásek, což už je 1. dan a to je už mistrovský stupeň, kterých je celkem 10. Ten poslední měl historicky pouze samotný zakladatel Jigoro Kano. Od 6. danu je pak červeno-bílý pásek a od 9. je červený, ale na ty dosáhnou jen opravdoví mistři tohoto umění.“

Děkuju moc za vyjasnění. Máš nějaké rituály před zápasem a vlastní nějakého talismana?

„ Své rituály mám. Před začátkem soutěží si úplně vyčistím hlavu. Před každým zápasem jsem naprosto koncentrovaný a mám své speciální protahovací cviky, které dělám, než jdu na tatami. Talisman nosím na každé závody. Je to přívěsek na krk ve tvaru čtyřlístku.“

Moje poslední otázka je, jaké máš životní motto, a co bys doporučil začínajícím judistům?

„ Nikdy se nevzdávej, bojuj a dosáhneš toho, čeho chceš. Začátečnickům bych doporučil, aby to nevzdávali. Judo je pro hodně lidí nejenom sport, ale i životní cesta. Stejně tak je to i pro mě a může to tak být pro jakéhokoliv judistu.“

Moc ti děkuju za rozhovor a přeji do dalších let řadu sportovních, životních i studijních úspěchů.

„ Já děkuju za oslovení a přání.“

STUDENTI, HORY I TELEVIZE NEUSTÁLE JE DŮV KALENDÁRIUM – L

**Tak hola hop z poste-
le, protože jak se říká:
„Žijeme jen jednou...“.
Proto hurá, jde se sla-
vit! A jaká významná
data nás čekají? Zača-
li jsme trochu smutně,
když jsme si zavzpomí-
nali a zapálili svíčky za
naše blízké, kteří už tu
nejsou s námi. Ovšem
honem rychle zpět k
příjemnějším záležitos-
tem – studenti, všech-
no nej ...**

Ke konci listopadu konečně přišel prostor pro ty naše facebooky, twitery, instagramy, asky apod., protože kdy jinde je využít než při Světovém dni pozdravů – takže ahoj, čus a zdarec.

Jé, cítíte to taky? Vůně cukroví se line vzduchem (linecká kolečka, vanilkové rohlíčky nebo vosí hnízda), ale prosím vás nechodte si přísady kupovat 28.11. – důležité!

Popřejeme i všem, co se jakkoliv zapojují do dobrovolných činností, např. s dětmi nebo seniory. A pak přijdou ty svátky klidu, míru a přátelství, které oslavíme s rodinou. Závěrem už jenom bumtaratabumbubum a Nový rok 2019 je na světě.

A co vy?

LISTOPAD

- 01.11. Den všech svatých
- 02.11. Památka zesnulých
- 11.11. Mezinárodní den válečných veteránů
- 17.11. Mezinárodní den studentstva
- 21.11. Světový den televize
- 21.11. Světový den pozdravů
- 28.11. Mezinárodní den nekupování ničeho

OD SLAVIT!

LISTOPAD, PROSINEC

HISTORICKÉ KALENDÁRIUM

Ne jenom zajímavé svátky se odehrají v průběhu listopadu a prosince. Během těchto měsíců se stala i řada významných historických událostí našich dějin.

Kdy byla bitva na Bílé hoře bychom měli znát, ale věděli byste, kdy poprvé vyšel časopis pro nejmenší Mateřídouška, který četl každý z nás - ať studentů či profesorů?

PROSINEC

- 01.12. Světový den AIDS
- 03.12. Světový den zdravotně postižených
- 05.12. Mezinárodní den dobrovolníků
- 06.12. Mezinárodní den proti korupci
- 11.12. Světový den hor
- 24.12., 25.12. Vánoce
- 31.12. Silvestr

LISTOPAD

- 02. 11. 1892 Založení prvního sportovního klubu u nás - Slavia Praha (126 let)
- 08. 11. 1620 Bitva na Bílé hoře (398 let)
- 12. 11. 1989 Papež Jan Pavel II. svatořečil Anežku Českou (29 let)
- 17. 11. 1989 Začátek Sametové revoluce (29 let)

PROSINEC

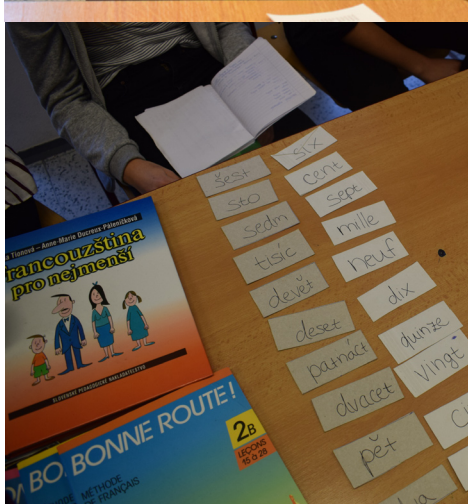
- 02. 12. 1938 Na jižní Moravě zprovozněn Bařův kanál (80 let)
- 05. 12. 1869 v Rakousku-Uhersku byla zavedena všeobecná branná povinnost - délka základní vojenské služby - 3 roky (149 let)
- 11. 12. 1949 Čihošťský zázrak (69 let)
- 19. 12. 1945 Vydáno první číslo časopisu pro nejmenší Mateřídouška (73 let)
- 22. 12. 2003 Pavel Nedvěd získal Zlatý míč pro nejlepšího fotbalistu v Evropě (15 let)
- 31. 12. 1992 ve 24:00 zánik Československa (26 let)

DEN JAZYKŮ

FOTOREPORTÁŽ

napsal: TOMÁŠ SUCHÝ, 4.A

PANÍ PROF. PATOČKOVÁ

1. Co Vás přivedlo k profesi učitele? Chtěla jste být vždy učitelka? Jaké školy jste vystudovala a co Vás na této profesi baví?

Pro povolání učitelky jsem se rozhodla sama přibližně v devíti letech. Takže ano, chtěla jsem být učitelkou už od dětství (když opomenu klasické profesní touhy děvčátek v předškolním věku, tedy být princeznou nebo zpěvačkou). Musím podotknout, že nepocházím z kantorské rodiny a nejbližší lidé, kteří nějak s profesí pedagoga přišli do styku, jsou: výrazně starší sestřenice (učitelka v mateřské školce) a teta z jiné větve příbuzenstva, která sice učitelství vystudovala, ale profesi se věnovala pouze krátce. Když tak vzpomínám, asi mě nejvíc ovlivnila naše venkovská dvoutřídková, kde jsme zažívali na jedné straně přísný řád (vždyť vzdělávat v jedné třídě žáky ze dvou nebo tří ročníků opravdu vyžaduje promyšlenou organizaci a systém), na druhé straně jsme si užívali výhod venkovské školičky: komorního prostředí, lesa doslova za školní zahradou a silné propojenosti života ve škole a v obci. (Můj dědeček říkával, že v každé správné vesnici musí být škola, kostel a hospoda! :D)

Postupem vlastní školní docházky jsem upravovala své představy o budoucích žácích, takže jsem místo u předškoláčků nebo žáků I. stupně nakonec skončila u učitelství pro II. a III. stupeň s aprobací český jazyk – společenské vědy, které jsem také vystudovala. Zajímavé je, že jsem začala studovat na Pedagogické fakultě Univerzity Karlovy v Hradci Králové, během pětiletého studia se škola transformovala v samostatnou Vysokou školu pedagogickou a dnes ji studenti znají jako Univerzitu Hradec Králové. (Další moje studium proběhlo na Filozofické fakultě UK a týkalo se rozšíření kvalifikace na oblast výchovného poradenství.)

Na poslední otázku odpovím stručně. Na profesi učitelství mě baví učit. (Zajímavé by bylo pokládat kantorům otázku, co je na jejich profesi nebaví...)

2. Jaká jste byla studentka vy? A jak byste v současnosti charakterizovala sama sebe?

Navážu na předchozí odpověď: Pravděpodobně jsem měla štěstí na prostředí i učitele, ale

mě každá z mých škol bavila. Samozřejmě jsem neměla ráda testy, občas pronášela známou větu „K čemu tohle budu potřebovat?“ a byla ráda, když nás nečekaně překvapila suplovaná, tedy volnější hodina. Na druhé straně vzpomínám na úžasného matikáře na základce, vtipného profesora biologie a trenéra na střední a moudrého pana třídního profesora tamtéž, takže už jen kvůli těmhle lidem (a z dalších důvodů) jsem školu brala dost vážně. A v podstatě to byli také oni, kteří mě nějakým způsobem přivedli k názoru, že je docela prospěšné mít o vlastní osobě zdravé pochybnosti, protože to může člověka někam posunout. To je myslím moje profesní přesvědčení.

3. Vyučujete Čj a ZSV. Oba tyto předměty jsou velice obsáhlé. Který obor společenských věd je podle vás nejzajímavější a proč? A který obor společenských věd nejvíce baví studenty a proč?

Zajímavost a zároveň obtížnost předmětu ZÁKLADY SPOLEČENSKÝCH VĚD je právě v té různorodosti oborů. Porovnáte-li například psychologii a ekonomii, každý obor „mluví jiným jazykem“ a také oslovuje jiné typy studentů, proto je docela těžké prohlásit, který obor mají nejraději. Z praktického hlediska je to asi právo, protože tam vidí přímou využitelnost v běžném životě, naopak filozofie je pro studenty často oříškem. Přitom právě filozofie je, obrazně řečeno, královnou věd. Starořecký filozof Aristoteles filozofii stavěl nejvýše ze všech oborů a hned za ni matematiku! Ale to by bylo téma na delší rozpravu.

4. Na naší škole současně vykonáváte roli výchovné poradkyně? Mnoho studentů ani neví, že taková funkce na škole existuje. Vysvětlete nám prosím, co má výchovný poradce na starosti?

Pozice výchovného poradce musí být ze zákona na každé škole, existují dokonce i přesné směrnice o kvalifikaci a náplni práce výchovného poradce. Všichni neznají je mohou najít na webových stránkách školy pod příslušnou záložkou. Takže jenom stručně: Výchovný poradce zejména poskytuje poradenství

a pomoc žákům se speciálními vzdělávacími potřebami (specifické poruchy učení, poruchy

pozornosti, zdravotní znevýhodnění, odlišný mateřský jazyk žáka apod.) a zabývá se kariérovým poradenstvím (nabídka vysokých škol, podávání přihlášek apod.) Vedle toho je poradce připraven poradit nebo zprostředkovat pomoc v řadě dalších problémů spojených se studiem. Je ale potřeba zdůraznit, že u nás ve škole funguje tzv. Školní poradenské pracoviště GJP, kam patří školní psycholog a školní metodik prevence, kteří úzce spolupracují, takže tato otázka by měla směřovat ke všem třem společně.

5. Jaké vlastnosti by měli mít učitelé? Jak byste motivovala studenty pedagogických fakult, aby opravdu nastoupili do školství?

Odpověď na tuto otázku by vystačila na samostatný článek. Zdůrazním jenom to, co považuji za zásadní, a pokusím se o jakési sedmero pro adepta učitelství:

- Stát se učitelem je třeba z přesvědčení a díky silné vnitřní motivaci. Být kantorem za účelem zbohatnutí, kvůli vidině prázdnin jako období totálního nicnedělání nebo pro nedostatek jiných pracovních příležitostí Tě poměrně brzy vyvede z omylu a připraví Ti zklamání.
- Učitel by měl mít rád děti takové, jaké jsou. (Jakkoliv by bylo krásné mít jen samé hodné a geniální žáky...)
- Učitel dnes nemusí být chodící encyklopedie. Kromě „hotových“ informací by se měl učit žáky se učit. (A jako bonus získat je pro to, aby se učili rádi...)
- Učitel je jen člověk. Taky ho bolí hlava nebo zuby. Není robot a není neomylný. Umět přiznat slabou chvíli nedělá z člověka slabocha. Naopak.
- Smysl pro humor. (K pláči je to totiž někdy samo od sebe... :D)
- Kromě humoru se snaž o cokoli, co Tě uchrání před profesním vyhořením.
- Optimismus. (Věř tomu, že hůř už bylo ...)

6. Co považujete za pedagogický úspěch?

Úspěch je v kantorině těžce definovatelný. Je to výborný průměr střídy z obtížného testu? Nula propadlíků u maturity? Nebo zvládnout učební osnovy, nekonečné opravování testů, úřednickou spojenou s učitelováním, úkoly od nadřízených, mimoškolní akce, další vzdělávací

ni v oboru a při tom ještě alespoň „trošku žít“? Řada kolegů se mnou bude souhlasit, že někdy se pocit úspěchu dostaví až s odstupem času, třeba když na abiturientském srazu bývalý student pronese: „A víte, pane profesore, že já jsem z těch Vašich hodin čerpal celej prvák na vejšce?“

7. Čeho si nejvíce vážíte na studentech?

Poctivosti. (To slovo je mnohoznačné, takže mohu myslet jak poctivou přípravu do školy, ale také lidskou poctivost.

Stane se například, že student přijde se slovy: „Paní profesorko, tady jste mně asi omylem napočítala víc bodů v testu, nemám mít jedničku.“)

8. Jak moc je vidět, když studenti při výuce opisují nebo používají taháky či mobilní telefony?

Když kantor chce, vidí a slyší mnohé... Otázkou je, jestli to není nedůstojné, až trapné pro obě strany hrát si na policajta a vyšetřovatele, dokazovat podvod a naopak vymýšlet „omluvovými“. Koho student opisováním podvádí? Jenom kantora, nebo tak trochu také sám sebe?

Na druhé straně, dokud byl tahák tahákem, tzn. papírovým vlastnoručně vypsáním minuturním výtahem z daného učiva, měl velký přínos. Učil totiž svého výrobce odlišovat podstatné od vedlejšího, zpracovat ho vyžadovalo čas a zapojení většiny kognitivních (poznávacích) procesů. Autor takového „dopingu“ se touto činností často velmi dobře připravil na test. Takže s trochou nadsázky: Milí studenti, zeptejte se doma rodičů, jak vypadají klasické taháky, naučte se je vlastnoručně psát, dejte si s tím tu práci ... a pak je nikdy nepoužijte.

9. Stala se Vám na škole nějaké vtipná situace, o kterou byste se chtěla podělit?

Chcete tu včerejší, nebo z minulého týdne? Vtipné situace se zaplaťpánbůh dějí, ale většinou jsou vázané na kontext dané chvíle, takže by čtenáři Student Revue buď museli vydržet další 2 – 3 normostránky textu, nebo si přijít vyprávění poslechnout osobně.

10. Jak ráda trávíte volný čas?

Často je můj volný čas opakem pracovní náplně kantora. V soukromí jsem ráda sama a potichu, od lidí odejdu do lesa (když je na to čas), z „intelektuálních výšin“ sestoupím k pěstování rajčat a okurek nebo za šicí stroj. Ale pro upřesnění, ve školním roce je pro mě „volný čas“ vcel-

ku teoretickým pojmem, a pokud nějaký přesto chci získat, posouvám (celkem často) večerku až do prvních hodin druhého dne.

11. Je něco, co byste chtěla vzkázat našim studentům?

Nečekejte prosím v životě na „až“ a „když“, už předem tím hledáte důvody „proč ne“ nebo „proč ne teď“.

ZÁJEZD DO RUSKA ANEB ŠPIÓNSKÁ MISE

Určitě většina z vás zná příběh o tzv. Jantarové komnatě, která se ztratila během druhé světové války a podle jistých zdrojů by se mohla nacházet i na našem území.

Její věrná kopie je vystavěna na zámku Carskoje-Selo nedaleko Petrohradu. Je přístupná veřejnosti, ovšem je zde zakázáno fotografovat. Dokáže ji někdo zdokumentovat?

Pojďme se společně vrátit na začátek letošního školního roku. Do chvíle, kdy už se většině studentů začínaly vařit mozkové závity. V té době se po dvouleté odluce vydala hrstka odvážlivců z řad studentských, pod taktovkou vrchních agentek oboru rusistiky - paní prof. Jarmily Novákové a Zdeňky Kuhnové na dobrodružnou misi. Jejich společný cíl byl jasný, překonat téměř 1800 km a během několika dní dobýt jednu z největších ruských metropolí.

A jak se jim to povedlo?

Již odjezd byl tajuplný. Ve skrytu noci se před budovou našeho operačního centra začalo hromadit množství podivuhodných věcí obdélníkového tvaru - možná to mohly být kufry. Ovšem, co si vzali naši cestovatelé s sebou, nechám na vaší fantazii. Potom už nezbývalo než zavelet...

První zastavení bylo na základně v litevském městě Marijampole. Odtud pokračovaly kroky našich aktérů směr městečko Šiauliai, a tedy i k nedaleké Hoře křížů. Víc křížů na jednom místě asi už nikde jinde nevidíte. No, nastal pravý čas

Litvu opustit a přesunout se severněji - k studenému Baltskému moři. Prognóza špatného počasí nevyšla, teplo bylo pořád stejné a jeden z agentů byl na tolik odvážný, že se šel do toho „studeného“ moře vykoupat. Druhý den operace byl zakončen pořádnou hostinou v lotyšském hlavním městě Rize.

Víte, jak se cestuje v Rusku? Budu citovat: „Pojedete 300 km rovně nikde nic, pak odbočíte doprava a dalších 200 km a jste tam“, jen s menší 2-3hodinovou mezipřestávkou na rusko-estonské celnici.

Konečně Petrohrad - město na břehu řeky Něvy, které založil na začátku 18.stol Petr I. Veliký a které bylo až do roku 1917 hlavním městem celého Ruska.

Petrohrad je město mnoha možností, a tak každý dostal úkol podle svého zaměření. Umělci prozkoumali jednu z největších galerií v Evropě, Ermitáž, historici uctili památku padlých 2. světové války na Piskarjovském hřbitově, podívali se na legendární Auroru nebo navštívili Petropavlovskou pevnost. A nesmím opomenout ani nákupčiky, ti skupili celý 4,5 km dlouhý Něvský prospekt.

Za zmínku stojí jistě i zkoumané objekty jako Chrám Sv. Izáka, Smolný klášter, Socha Mednyj vsádnik (Petr I.) nebo zámecký komplex Petrodvorce s rozsáhlým parkem a fontánami.

Zájem našich agentů byl zaměřen i na Jakatěřinský palác - a získání oné důležité fotografie. Co myslíte? Povedlo se?

Nastal pravý čas zmizet. Proto, aby nebyli moc nápadní, udělali ještě menší zastávku v Pskově, kde zhlédli tamější Kreml. Za hranicemi s Lotyšskem už si všichni mohli oddychnout a ve Vilniusu již vládla pohodová atmosféra.

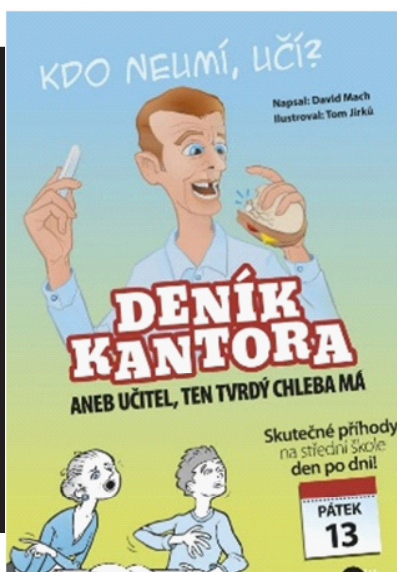
Poslušně hlásím: Celá výprava se bez újmy na životě a na zdraví vrátila a teď již společně s ostatními zase zavařuje své mozkové závity.

KULTURA/RECENZE: KNIHA A FILM

S PEDAGOGICKOU PROFESÍ

DENÍK KANTORA DAVID MACH

Kdo umí, umí. Kdo neumí, učí. Kdo neumí a neučí, sedí v parlamentu! Chcete vědět, co je na tom vlastně pravdy? Pak je tato kniha ta pravá! Jsou učitelé ulejváci, nebo nedoceníení pracovníci? Zažívají muka, nebo zábavu? Názory se různí. V této knize prožijete školní rok 2013/2014 ještě jednou- den po dni, vážně i nevážně- a zjistíte to sami. Nahlédnete pod pokličku každodenní práce pedagoga a tajuplného dění NA JEDNÉ „NORMÁLNÍ“ ŠKOLE.

ČTVRTEK 30. LEDNA
DÍK, TU MÁTE! VYSVĚDČENÍ

A je to tu. Zlobiváček „Leptá plásmem“! Ne, jeme v pohodě, takže s podobenka v výtahu. Nevim, jestli si to uvědomujete, ale školky a ani v románu není zrovna ládi.
Třetí půl rok nic neznamená. Můžete mít bary od vichu až dolů! Já Müller se to na barem při mlácí bobek a nic. Když ve druhé půlce reze a budete mít zmluky jiné, musím vám je kantar dát. Bez foto, bez v První půlce zatím byl stále více přiručným kursem na to druhé.
Čtvrtou hodinu odcházím do své třídy rozčilte polokvětí opomnětí omámit dušně oběšen neslušné výpovědi.
„Máte mi vzpomínání, gratuluji jen tak dítě. Ludka, je to ob ale ta Erika z němečiny Martina, forbalu má, v pobilce nežel si na bode, pokus se ve druhém časopisě sdělovat, ano?“
Všude je jedna, chci všichni pořídit pravici, nežádám ležem, zale a občas inkantaci igitorie. Křivky, číselníky...
„Pane učitel, to je pro vás, zavinák.“
Ale ne vědy „Gratuluji, Radko“.
„Dě, to máš? Přední mi svoje studenčskou pečel“
„Tak „d“, nemám „d“ odporem.“
„Ale, to mám nemám? Inakže mi poklonení mouskání. Ale va nemůžete.“
„Je to každý svého lábiti srdějem.“
Čekaj nás pohodování práždniny a pak vchůra do druhého pobod.

FAKJŮ PANE UČITELI

Zeki Müller nemá na vybranou. Někdo totiž postavil školní tělocvičnu přímo nad jeho „úsporami“. Tedy nad místem se zakopanými ukradenými penězi, které tam pro něj ukryla jeho přítelkyně. A tak, aby se po propuštění z basy dostal ke své kořisti, musí se vydávat za suplujícího učitele na Götheho gymnáziu, čímž vznikne už tak sužovanému vzdělávacímu systému další problém, protože od toho okamžiku zaměstnává nejláznivějšího učitele všech dob. V noci se Zeki snaží prokopat ke své tajně uloupené kořisti a během dne používá sice drastické, ale účinné metody, aby zkotil neukázněné teenagery ve třídě 10.B. Jeho upjatá, korektní „kolegyně“ Lisi Schnabelstedtová, sice odsuzuje jeho neortodoxní pedagogické postupy, ale nemůže si pomoci a do nového „kolegy“ se zamiluje.

STUDENT REVUE V BRNĚ NA REPUBLIKOVÉM KOLE

Vyhlášení republik. kola soutěže Školní časopis roku 2018 se konalo v pátek 9.11. v Brně v rámci Multimediálního dne na Fakultě sociálních studií Masarykovy univerzity a naše redakce samozřejmě nesměla na místě chybět. Jak vše probíhalo, vyhráli jsme něco?

Já osobně vstávám již po třetí hodině ráno, protože vlak odjíždí v půl páté, a vykopat se z postele takhle brzy trochu času přeci jen zabere. Nicméně narychlo přestupujeme v Nymburku a zbytek cesty už se nese v klidnějším duchu, ačkoli trvá přes 4 hodiny. Po několika přestupech dorazíme do Brna, tak akorát před devátou hodinou, přesně na čas prezence. Fakulta je ohromná budova, krásná zvenku i zevnitř.

Po krátkém úvodním slovu začíná nejen debata o televizích, ale i ostatní workshopy a aktivity v učebnách školy. My se nejprve potulujeme po patře a snažíme se v celé budově orientovat. Prohlédneme si ostatní soutěžící časopisy, vybereme své favority, načež se před námi

doslova otevřou dveře do živého přenosu televize MuniTV, který chvíli zaujatě sledujeme.

V místnosti o něco dál má dokonce proběhnout nějaký rozhovor, rovněž vysílaný živě. Jsou zde rozestaveny kamery, osvětlení a greenscreene, díky které se docílí temně černého pozadí na obrazovkách. Ještě předtím, než se dotýká osoba na rozhovor dostaví, jeden ze studentů nás seznamuje o něco blíže s průběhem živého přenosu, poté milerád odpovídá na naše dotazy. „Samozřejmě politici si do naší televize před volbami ochotně chodí povídat, to jen s panem z KSČM jsou pořád nějaké problémy,“ podotkne nakonec student, s čímž se přesouváme dál.

Za zmínku ještě stojí nahlédnutí do studentského rádia, do studia, kde jsme doslova vrženi přímo do živého vysílání, tudíž si nádherně vyzkoušíme, jaké je mluvit bez totální přípravy, ale dva přítomní sympatičtí studenti vše zachránili. Rádio se nazývá Radio R a jak říká jeden z jejich moderátorů: „Hrajeme kvalitní pop i hip hop, snažíme se vybírat písničky, které v jiném rádiu neuslyšíte.“ Vysílání můžete normálně poslouchat na jejich internetových stránkách. Ještě před vyhlášením výsledků stiháme navštívit menší workshop o sociálních sítích, jak

se točí živé přenosy, na jakých sítích se škola vyskytuje - a to Facebook, Twitter a Instagram - a co zveřejňuje - většinou tedy aktuality z Brna a okolí, což nám sice dvakrát přínosné není. Dále nám zbývá oběhnout mediální jarmark, kde se setkáváme s různými redakcemi jako je například TV Seznam, Česká televize, Český rozhlas nebo Česká tisková kancelář.

Okolo 13 hodiny se v aule koná konečné vyhlášení. Nakonec získáváme 9.místo v kategorii „webové e-ziny“, 6.místo v „základní školy II.stupeň a střední školy“ a nakonec 2.místo za nejlepší titulku!

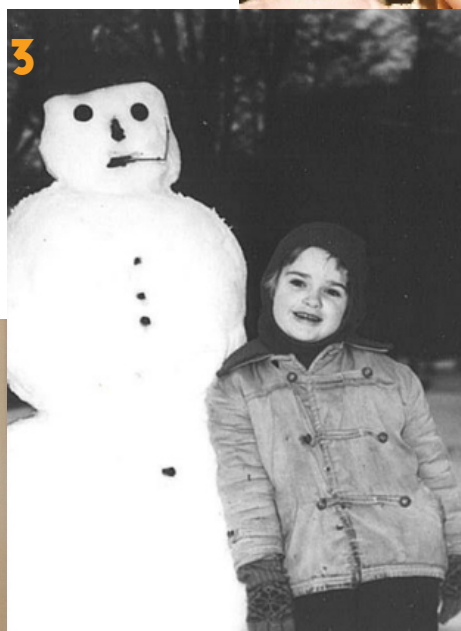
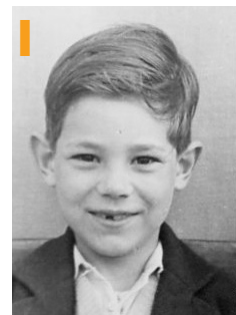
Poté se chvíli procházíme a kocháme se výhledem na Brno, které opouštíme před 15 hodinou. Zpáteční cesta probíhá víceméně v klidu, jen opět zazáří České dráhy - totiž ochota paní průvodčí sdělit cestujícím, že cedule poněkud špatně ukazují. „No tak se mají zeptat.“ Ale nakonec je vše v pořádku, do Boleslavi dorazíme v 19 hodin unavení, ale přesto v rámci možností spokojení. Ačkoli si vezeme nějaké diplomy, stále mi v hlavě vězí, zda-li se vůbec vyplatilo vážit tuto dalekou cestu?

PRVNÍ KOLO POZNEJ SVÉHO UČITELE

Milí spolužáci, milí profesori, milé profesorky!

Jak všichni víme, škola není jenom o učení, ale i o zábavě. Proto naše redakce vyhlašuje soutěž „Poznej svého učitele“. Aktuálně jsou pro Vás připraveny tři kola. Cíl je jednoduchý. Na základě dětských fotek poznat, co nejvíc našich profesorů.

Dovolte mi Vám představit první sedmičku:

CO SE SKRÝVÁ ZA OPONOU?

Vraťme se malinko zpět. Úspěšné oslavy 100 let republiky se samozřejmě nemohly obejít bez vystoupení našeho školního dramatického kroužku, které zhlédla polovina

školy, ale dostavili se i žáci dvou základních škol. Nicméně napadlo vás někdy, jak se vlastně toto veledílo dávalo dohromady?

Možná si řeknete, co je na tom - naučit se nějaký hloupý text a prostě si ho na jevišti odříkat. Ale za vznikem a nácivkem divadelní hry stojí mnohem více úsilí, zvláště pokud je autorem někdo jako pan profesor Ladislav Futtera. Už od začátku jsme tušili, že to bude veliké, složité a naprosto výjimečné sousto, do kterého bude třeba naverbovat další členy. Počátečním oříškem se zdála délka scénáře, neskutečných 50 stran, které jsme s těžkým srdcem pokrátili na přibližně 26, abychom se vešli do 40 minut, čímž jsme ztratili sice několik málo scének, ale hlavní dějová linka byla zachována.

Nic herce nepotěší více než zjištění, že mají na nácvik takovéto hry přibližně 6 týdnů, čemuž vlastně odpovídá 6 každostředních dvouhodinovek! A co více - že i konečných představení se odehraje dohromady více než samotných zkoušek. Nicméně jsme se úkolu zhostili nanejvýš zodpovědně i navzdory tomu, že to celé vypadalo zprvu jako jeden obrovský chaos, v němž se šlo těžko orientovat i nám samotným, ovšem s postupem ubývajících času do premiéry se začala pravá podstata našeho poselství rýsovat, i když jsme si stále nebyli sami sebou stoprocentně jistí, jen nervozitou a zděšením z nadcházejícího - co když to prostě pokazíme? Ale vše proběhlo navýbornou, rovněž jako reprízy pro studenty. Sice tam už se občas něco zvrtilo,

například chybějící rekvizita (v tomto případě svíčka), při derniéře i nefungující světýlka. No a co bychom to byli za amatérské herce, kdyby probíhalo vše hladce a bez špetky legrace?

Ačkoli při premiéře na Malé scéně městského divadla jsme sklidili více než prachobyčejný úspěch, jenž dozajista potěšil naše srdíčka a zvedl herecké sebevědomí, věříme, že valná většina našich studentů, pro něž jsme hráli poté, se po zhlédnutí cítila spíše zmateně z celé pointy, jelikož podle mého názoru se celý příběh odehrává v jisté nadúrovni, se špetkou toho inteligentního, nevtíravého humoru, který přímo pohladí na duši, a jehož je schopný jen a pouze profesor Futtera.

Ale abychom nezapomněli zmínit i negativa týkající se aktivního členství našeho dramaťáku - v podstatě zde existuje jen jedna nevýhoda, a to absence! Je přeci výborné chybět ze začátku roku v podstatě skoro na celé čtvrtletí a dohánět látku, i když toto minimum můžeme pro dobrý pocit a skvělý kolektiv rozhodně obětovat.

šéfredaktor:

TOMÁŠ SUCHÝ

radaktoři:

TEREZA ALTMANOVÁ

TEREZA HÁJKOVÁ

PAVLÍNA LENGHARTOVÁ

PAVEL PROKORÁT

příspěvatelé:

SOFIE ANNA JANEBOVÁ

JOHANA REJMONOVÁ

DOROTA ADAMOVÁ

VALERIE KOPEJSKOVÁ

grafik:

FILIP JANEČEK

fotograf:

MATĚJ PROKORÁT

konzultace, korektury:

MGR. VĚRA JANEČKOVÁ

26 Listopad-Prosinec

HRDÁ ŠKOLA

I v letošním roce se alespoň částečně zapojíme do projektu Hrdá škola, jehož cílem je oživit a zpříjemnit „stereotypní“ život studentů a profesorů na školách. V rámci projektu je stanoveno několik termínů, kdy na školách budou probíhat tematicky zaměřené dny. Na všech školách tyto akce probíhají současně.

SUIT UP DEN NA NAŠEM GYMNÁZIU

Ve čtvrtek 22. 11. i na naší škole proběhl SUIT UP DEN. Část studentstva i profesorstva se tento den hodila do gala. Chlapci „vyhrabali“ ze svých skříní oblíbené košile, saka, motýlky, kravaty, ... Dívky naopak oblékly nádherné šaty, kostýmky či sukně.

Všem to moc slušelo!

Zapojili jste se i vy a užili jste si tento den naplno?

Zapojme se i my do další akce. Po dobu celého prosince bude probíhat akce „DOBŘÍ SKUTEK VE ŠKOLE“. Dejme hlavy dohromady a vymyslete jak někomu, kdo to potřebuje, pomůžeme a uděláme radost. Fantazii se meze nekladou!!

Jaké dny v rámci projektu probíhají?

31.10.	HELLOWEEN VE ŠKOLE
22.11.	ŠKOLNÍ SUIT UP DEN
Prosinec	DOBŘÍ SKUTEK VE ŠKOLE
16.01.	TEPLÁKOVÝ DEN
11. – 15.02.	BAREVNÝ TÝDEN
28.03	DEN UČITELŮ
05.04.	SVĚTOVÝ DEN ZDRAVÍ
03.06.	DEN SLAVNÝCH
25.06.	DEN HUDBY

Pro více informací se podívejte na: <https://schoolsunited.cz/projekt-hrda-skola>

MÁTE UŽ DOČTENO?

Pokud ano, budeme moc rádi, když časopis vrátíte na školní parapet, aby si ho mohl přečíst i někdo jiný.

DĚKUJEME!